

Cele patru vânturi oprite

Ellen White spune că un islamul radical este reprezentat de un cal înfuriat și că cele patru vânturi reprezintă un cal înfuriat. „Îngerii țin cele **patru vânturi**, reprezentate ca un **cal înfuriat** care caută să scape și să se năpustească pe fața întregului pământ, aducând nimicirea și moartea în calea lui” [20 MR, p.217, par.1]. Prin urmare, islamul radical este reprezentat de un cal înfuriat și de cele patru vânturi. (NB: Cele patru vânturi reprezintă de asemenea dezastrele naturale).

Întocmai cum, în timpul celui de-al treilea vai, islamul radical va fi acela care rănește și apoi ucide armata Romei (America, Apocalipsa 13), tot așa cele patru vânturi reprezintă islamul radical care cauzează nimicirea și moartea în întreaga lume.

Puteți să comparați Apocalipsa 7,1-4 cu Apocalipsa 9,3-4 spre a vedea că cele patru vânturi sunt islamul radical, deoarece „vătămă” aceleași lucruri, atunci când li se dă drumul.

Prin urmare, cele patru vânturi care sunt reținute reprezintă, de fapt, islamul radical care este împiedicat să producă distrugerii pe fața întregului pământ. Cele patru vânturi reținute înseamnă războiul împotriva terorismului.

Apocalipsa 7,1-4. „După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: ‘Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!’ Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patru zeci și patru de mii...”.

Ellen White spune că, în același punct în timp, cei patru îngeri aproape că vor lăsa să sufle cele patru vânturi, dar li s-a poruncit să le mai oprească încă puțin, așa încât cei 144000 să poată fi sigilați. Ar putea evenimentul acesta să fie tot cel din 11 septembrie?

„L-am întrebat pe îngerul meu însoțitor despre semnificația lucrurilor pe care le-am auzit și ce anume sunt cei patru îngeri pe punctul să facă. El mi-a zis că Dumnezeu a fost acela care a **oprit** puterile și că El le-a dat îngerilor Săi răspunderea cu privire la lucrurile de pe pământ, că acei patru îngeri aveau putere de la Dumnezeu să oprească cele patru vânturi și că **ei erau pe**

punctul de a le lăsa să sufle, dar pe când mâinile lor slăbeau strânsoarea și cele patru vânturi erau pe punctul să sufle, ochiul milos al lui Isus a privit rămășița care nu a fost sigilată, iar El Și-a ridicat mâinile spre Tatăl și a mijlocit spunând că Își vărsase sângele pentru ei. Apoi, un alt înger a fost însărcinat să zboare rapid la cei patru îngeri și să le poruncească să **aștepte**, până când slujitorii lui Dumnezeu erau pecetluiți cu pecetea viului Dumnezeu pe frunțile lor”.

Ce eveniment a fost acela care a determinat cele patru vânturi să fie aproape lăsate să sufle pe pământ? Întocmai la fel de corespunzător cu descrierea celui de-al treilea vai, 11 septembrie pare să se potrivească perfect cu citatul de mai sus. În 11 septembrie, islamul radical a încercat să „vatăme” armata Romei, Statele Unite ale Americii, dar puterile lumii s-au unit într-o coaliție spre a hotărî soarta islamului. De atunci, Al Qaeda, talibanii, Libia, Saddam Hussein, Siria, Iranul și Pakistanul de acum, toate au fost reținute prin războiul împotriva terorismului.

În 11 septembrie, cei patru îngeri care țineau vânturile au fost „pe punctul de a le lăsa să sufle”, dar au fost opriți, pentru ca Dumnezeu să-i poată sigila pe sfinți. Prin urmare, sigilarea trebuie cel puțin să fi început în 11 septembrie și, pentru ca sigilarea să aibă loc, este necesar să aibă loc judecata celor vii.

Ideea că 11 septembrie este începutul sigilării celor 144000 și se armonizează cu 1 Petru 4,17: „Căci stăm în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu”. Conducătorii bisericii sunt judecați primii, apoi restul celor ce se declară adventiști de ziua a șaptea, înainte ca judecata să treacă la aceia care au declarat a crede în sângele lui Hristos.

Islamul are un rol dublu în profeția biblică: de a pedepsi Roma și, în același timp, de a ocroti poporul lui Dumnezeu. Islamul radical, ca un „sălbatic” (Geneza 16,12), „un cal înfuriat”, a încercat „să se dezlănțuie” în 9/11 și să înceapă să pedepsească prea devreme, dar a fost oprit cu promptitudine. Totuși, în timp ce încearcă să pedepsească Roma, islamul este o binecuvântare pentru adventiștii de ziua a șaptea, „distrăgând atenția Romei” și oferindu-ne un timp de „pace și siguranță”, în care să ne pregătim pentru criza legii duminicale.

În 31 mai, 1998, papa Ioan Paul II a emis o scrisoare papală intitulată „Dies Domini”, spunându-le catolicilor să-și îndemne guvernele să voteze legile duminicale.

„Prin urmare, de asemenea, în circumstanțele deosebite din timpul nostru, creștinii vor lupta într-o modalitate naturală să se asigure că **legislația civilă** respectă datoria lor de a **sfinți duminica**” (112).

„Cod of Canon Law din 1917 a adunat pentru prima oară tradiția aceasta într-o **lege universală**. (81) Codul prezent repetă lucrul acesta, spunând că „în zilele de duminică și în alte zile sfinte, cei credincioși au obligația să participe la liturghie” (82). Legislația aceasta a fost înțeleasă într-o modalitate normală ca implicând o obligație serioasă: **aceasta este învățătura catehismului Bisericii Catolice**”.

„În privința aceasta, predecesorul meu, Papa Leo XIII, a vorbit în Encyclical Rerum Novarum, spunând că **odihna de duminica este un drept al lucrătorilor pe care statul trebuie să-l garanteze**” (110).

Faptul acesta li s-a părut multor adventiști ca fiind un semn că evenimentele zilelor din urmă erau pe punctul de a începe. Apoi, deodată și pe neașteptate, islamul radical a lovit clădirile din New York cu explozibile, iar armata Romei, Statele Unite ale Americii, și-a întors atenția spre islamul radical.

Acest lucru s-a întâmplat în 11 septembrie, 2001, ca punct de pornire al celui de-al treilea vai, iar așa cum am văzut anterior, în timpul primului și al celui de-al doilea vai „Dumnezeu, în providența Sa, **ținu-Se în frâu forțele care se împotriveau adevărului**. Carol al V-lea era pornit să zdrobească Reformațiunea, însă ori de câte ori își ridica mâna să lovească, **fusese obligat să lovească în altă parte**. Mereu și mereu, distrugerea iminentă a tuturor acelor care îndrăzneau să se împotrivescă Romei părea inevitabilă; dar **în momentul critic apăreau ori armatele turcești la frontiera răsăriteană, ori...** și în felul acesta, în mijlocul luptei și frământării popoarelor, Reformațiunea avusese răgazul să se întărească și să se răspândească”. – Tragedia veacurilor, p.197.

În legătură cu 9/11, există un citat cu care adventiștii sunt familiarizați acum. Este cel din Marturii, vol.9, p.11. De fapt, însăși referința este 9/11; 9T, 11. Și ce verset biblic a ales Ellen White pentru a introduce acest capitol? Este versetul care face aluzia la **timpul de zăbavă** înainte de A Doua Venire. „Încă puțină, foarte puțină vreme”, și „Cel ce vine va veni, și nu va **zăbovi**” (Evrei 10,37). Așadar, nu cumva Ellen White descrie aici evenimentul de la 11 septembrie, făcând aluzie la un timp de zăbavă? Comentariile mele sunt în [paranteze pătrate].

„Cu o ocazie, când mă aflam în orașul **New York**, eram într-o viziune de noapte și am fost chemată să privesc **clădirile care se ridicau etaj peste etaj** către cer. Aceste clădiri erau garantate contra incendiilor și erau construite pentru a-i slăvi pe proprietarii și constructorii lor. Clădirile acestea se înălțau tot mai sus, iar pentru ele s-a folosit materialul cel mai costisitor....

Scena care a trecut după aceea pe dinaintea mea a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau la clădirile înalte despre care se presupunea că sunt rezistente la incendii și ziceau: ‘Sunt în siguranță deplină’. Totuși, clădirile acestea ardeau ca și când ar fi fost făcute din smoală. Mașinile pompierilor nu puteau să facă nimic pentru a opri distrugerea. Pompierii nu erau în stare să folosească mașinile....

Aceia care țin frâiele guvernării... **luptă în zadar să așeze operațiunile de afaceri pe baze mai sigure...** [după 9/11, Ellen White descrie cauțiuni bancare, planuri de stimulare, rate de procent zero, etc.] **Lumea este stârnită de spiritul războiului.** [Războiul contra terorismului a izbucnit imediat după 11 septembrie] **Profeția din capitolul al unsprezecelea din Daniel aproape că și-a atins împlinirea deplină.** [Încă este în Daniel 11 o profeție care nu s-a împlinit. Ea nu spune că a fost împlinită și că istoria se va repeta. Ea spune că nu s-a împlinit. În timp ce vorbim despre „ultima criză”, care este însuși titlul capitolului, putem să ne așteptăm ca partea neîmplinită a lui Daniel 11 să fie la sfârșitul capitolului (versetele 40-45), având în vedere restul capitolului, despre care știm că s-a împlinit, și numai ultimele evenimente ale sfârșitului încă mai trebuie să se împlinească, înainte ca timpul de probă al omenirii să se încheie (Daniel 12,1). Daniel 11,40-45 constituie o parte esențială a acestui mesaj mai larg și v-aș îndemna să îl studiați din materialele prezentate pe unele pagini de internet aflate pe pagina cu [link-uri](#)] Curând, evenimentele de necaz despre care s-a vorbit în profeție vor avea loc.... Nu toți cei din lumea aceasta au trecut de partea vrăjmașilor lui Dumnezeu. Nu toți au ajuns să fie necredincioși. Există câțiva care sunt credincioși și loiali față de Dumnezeu, deoarece Ioan scrie: ‘Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus’ (Apocalipsa 14,12). Curând, se va da o luptă înverșunată între aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu și aceia care nu Îi slujesc. **Curând, tot ce poate fi zguduit va fi zguduit,** [timpul cernerii] pentru ca acele lucruri care nu pot fi zguduite să poată rămâne.... Deși biserica și statul își vor uni puterile spre a-i constrânge pe toți „mari și mici, bogați și săraci, slobozi și robi” să primească semnul fiarei, totuși poporul lui Dumnezeu nu îl va primi (Apocalipsa 13,16). [Atunci, evenimentul care va urma imediat este legea duminicală – încheierea timpului de probă pentru adventiști]

Ellen White se întoarce la subiectul cu privire la islamul radical care creează un timp de întârziere pentru a ocroti temporar poporul lui Dumnezeu, spunând că este o amânare a venirii lui Hristos, care face fecioarele neînțelepte să fie găsite fără untdelemn.

„În apropierea casei miresei stau zece tinere îmbrăcate în alb. Fiecare are o candelă aprinsă și un mic vas pentru untdelemn. Toate așteaptă cu nerăbdare apariția mirelui. **Totuși are loc o întârziere.** Oră după ore se scurg, așteptătoarele obolesc și adorm. La miezul nopții, se aude strigătul: ‘Iată Mirele vine, ieșiți-I în întâmpinare’. Cei adormiți se trezesc deodată, sărind în picioare. Ei văd procesiunea înaintând, luminată de torțe și înveselită de muzică. Ei aud vocea mirelui și a miresei. Cele zece fecioare își iau candelile și încep să le aprindă, grăbindu-se să iasă în întâmpinare. Totuși, cinci au neglijat să-și umple vasele cu untdelemn. **Ele nu au anticipat o amânare așa de lungă și nu s-au pregătit pentru situația de urgență**”. – Parabolele Domnului Hristos, p.405.

Strigătul de la miezul nopții, „Iată Mirele vine” este strigătul cu glas tare din timpul nostru. Prin urmare, dacă te trezești când este dată legea duminicală, fără să ai un caracter desăvârșit, vei fi pierdut asemenea fecioarelor neînțelepte. Legea duminicală este încheierea timpului de probă pentru adventiștii de ziua a șaptea, deoarece, când legea duminicală este emisă, noi trebuie să avem deja caracterul lui Hristos. În acel punct, va fi prea târziu să cumpărăm untdelemn și să facem lucrarea de pregătire a caracterului. Criza legii duminicale va **da pe față** caracterul nostru, nu îl va dezvolta.

„Dacă cei din poporul lui Dumnezeu ar fi crezut în El și ar fi fost împlinitori ai Cuvântului Său, dacă ar fi păzit poruncile, îngerul nu ar fi venit zburând prin mijlocul cerului cu solia adresată celor patru îngeri aflați pe punctul de a da drumul vânturilor care trebuiau să sufle pe pământ, strigând: Opriți, opriți cele patru vânturi ca să nu sufle pe pământ, până când nu voi pune sigiliul pe fruntea slujitorilor lui Dumnezeu. Totuși, pentru că oamenii sunt neascultători, nerecunoscători, nesfinți, așa cum a fost Israelul din vechime, timpul este prelungit, așa încât toți să poată auzi ultima solia a harului, proclamată cu glas tare. Lucrarea Domnului a fost împiedicată, timpul de sigilare a fost întârziat”. – Manuscript Releases, vol.15, p.292.

În cele din urmă, cele patru vânturi sunt lăsate să sufle pe deplin la încheierea timpului de probă a omului, deși sunt lăsate progresiv. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului de probă, cele patru vânturi vor sufla tot mai aspru. Toate evenimentele din zilele sfârșitului sunt progresive, cum ar fi legea duminicală, vindecarea răni de moarte, ploaia târzie, judecata, încheierea timpului de probă, chemarea de a ieși din Babilon, sporirea cunoștinței, formarea chipului fiarei, sigilarea, strigătul cu glas tare (care „este tot mai puternic”), timpul de necaz („timpul de necaz, care trebuie să crească până la sfârșit...”. CCh, p.336, par.5).

În același fel, cele patru vânturi sunt progresive, iar de la 11 septembrie, cele patru vânturi, sau calul înfuriat, au mâniat progresiv neamurile, fie sub forma de Al Qaeda, talibanii, Irak, sau strategia nucleară a Iranului. În capitolul următor, vom vedea ce a scris Ellen White despre timpul prezent, când **Calul înfuriat va mânia națiunile.**